

Spomini

Niša družina izhaja iz Murove. Mama Ivana Zamen prihaja iz Šinkovega Turna pri Vodica. S prvim možem, ki se je pisal Šinkovec, in dvema hčerkama se je preselila na Murovo. Živeli so pri Gorjancu. Mož ji je umrl in mama se je drugič poročila z Martinom Bašem iz Zasavja, ki je tako kot prvi mož delal pri železnici. Imela sta šest otrok. Iz prvega zakona Mimi in Heleno, ki so ji rekli Jelca, potem pa še Milico, mene, Joža, Tončka, Lojzka in Ivanko. Mama je leta 1928 prodala njivo v Šinkovem Turnu in kupila hišo na Murovi, po domače pri Šivankarju.

V šolo smo hodili v stavbo, kjer je danes Gimnazija. Razdeljena je bila na moški in ženski del. V prostem času smo se veliko igrali po celi Murovi. Spominim se kako smo zbijali pločevinko. Tej igri smo rekli "koza šči". Spominjam se velike skale, ki jo je z Merce prinesel plaz, naravnost v Rekelnovo hišo in jo razklal na pol. Otroci smo z vseh koncev prihitali na prizorišče. V mladih letih smo Murovčani tudi smučali. Spominjam se, da smo bili med smučarji: brata Špec, Stanko Hafner, Živko Puc, Stanko Kobčar, jaz in seveda Ciril Praček. V gimnastiki sta bila posebno dobra Natlačen in Oskar Frankič. Imeli smo tudi dobre muzikante kot so bili: Rado Rupnik-kitara, Vili Olipic-havajska kitara in bas ter Krčelj Drago-violina.

Leta 1934 sem se šel k Tršanu učiti za ključavničarja – orodjarja, čeprav je bila to šele moja tretja želja. Želel sem igrati v vojaškem ansamblu. Z očetom sva odšla v Vršac, kjer pa bi me lahko sprejeli šele naslednje leto. Potem sem želel postati vrtnar, pa zopet ni bilo sreče. Vzeli so fanta brez staršev. Tako sem končal pri Tršanu, mojstrski izpit pa sem opravil po vojni.

Leta 1939 sem šel na "štelnjo". To je dolga zgodba. Vojsko sem najprej služil v Osijeku, nato v Zagrebu, nazadnje pa so nas poslali v Beograd. Opravljal sem delo šoferja. Ko sem šel za veliko noč domov, se je začela vojna. Vrnil sem se v Beograd, kjer ni bilo več nikogar od mojih tovarišev in zato sem se napolnil domov. Med vojno sem bil v Beljaku, od koder sem pobegnil domov. S pomočjo Pleševega Andreja sem odšel v partizane. Najprej sem bil pri Gorenjskem odredu, kasneje pa pri Kokrškem odredu. Kot borec sem dobil tudi spominske plakete. Po vojni sem skupaj s svakom Andrejem Sajevicem pel pri obrtniškem zboru in še pri gasilskem zboru.

Ženo sem spoznal na plesu v hotelu Korotan. Bila je iz Kurje vasi, Hirschenfelderjeva. Še sedaj se spominjam, kako sva šla na "sprašvanje" pred poroko. Župnik je imel

sobico pri Čufarju in tam smo se vse lepo pogovorili. Poroka je bila v cerkvi svetega Lenarta na Murovi. Markešev Janez, ki je bil ministrant, mi je med obredom nagajal tako, da mi je s krožnikom na katerem sta bila prstana, pošiljal "zajčka". Po poroki 9. oktobra 1948, sva nekaj časa živela v naši hiši na Murovi skupaj z mojo sestro Milico in bratom Lojzkom.

Leta 1950 smo se za nekaj let preselili v gasilski dom, kjer sem delal kot šofer. V prostovoljno gasilsko društvo sem se včlanil leta 1946, žena Marica pa nekaj pozneje.

Potem sva nekaj časa stanovala pri Kropcejevih Podmežakljo, leta 1958 pa sva se s hčerko vrnila v staro hišo na Murovo. Tu se nama je rodil še sin. Z gradnjo nove hiše sva pričela leta 1967. Ženo sem imel zelo dobro. Skupaj sva bila dobrih 60 let. Zlato poroko sva praznovala v Lenartovi cerkvi na Murovi. Žal mi je žena lani umrla in ostal sem sam.

S starimi Murovčani se še dobimo v restavraciji Oaza in obujamo spomine na življenje nekoč. Spominjam se Balohove Lojzke, sester Urhar, Joža Baša, Francija Hafnerja, Feder, Vinko, Stanko, Jaka Bahun, Balohove Marice, Lipovčeve Anice, Gasarjevega Toneja ... Žal nas je vedno manj.

Murova s cerkvijo Sv. Lenarta 2007 (Pavel Trček)